

поставлене нами питання не дає. Крім того, оскільки рішення суду про закриття кримінального провадження має форму ухвали, потребують додаткових роз'яснень положення ч. 6 ст. 284 КПК, в якій передбачено можливість ухвалення у таких випадках обвинувального

вироку. Вирішення цих та інших невизначених процесуальних положень, якими врегульовується стадія підготовчого провадження, сприятиме її однаковому розумінню і застосуванню процесуального закону всіма учасниками кримінального провадження.

Список літератури

1. Європейська конвенція про захист прав і основоположних свобод людини // Офіційний вісник України. – 1998. – № 13. – С. 270.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : прийнятий Верховною Радою України Законом № 4651-VI від 13.04.2012 р.; Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України» № 4652-VI від 13.04.2012 р. – Х. : Право, 2012. – 392 с.
3. Маляренко В. Т. Конституційні засади кримінального судочинства / В.Т. Маляренко. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – 303 с.
4. Михесенко М. М. Кримінальний процес України / М. М. Михесенко, В. Т. Нор, Шибіко В. П. – К. : Либідь 1999. – 250 с.
5. Михесенко М. М. Кримінально-процесуальне право / М. М. Михесенко, В. В. Молдован, В. П. Шибіко. – К. : Вентури, 1997. – 487 с.
6. Зейкан Я. П. Право на захист у кримінальному процесі : Практичний посібник / Я. П. Зейкан. – К. : Юридична практика, 2004. – 288 с.

S. Dyachuk, V. Galagan, O. Galagan

APPLICATION OF CRIMINAL JUDICIAL LEGISLATION ON PREPARATORY PROCEEDINGS IN TRIAL COURT

Essence and significance of preparatory proceedings as the compulsory stage of criminal proceedings are investigated, the meaning of the preparatory court is determined, the judicial order of judicial proceedings is analyzed on the basis of agreement, attention applies on the row of problem questions need the decision.

Keywords: criminal proceedings, preparatory proceedings, preparatory court, participants of the judicial proceedings, trial, court decisions.

Матеріал надійшов 04.04.2013

УДК 343.28

Горох О. П.

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПОКАРАННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ У ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ ст. – НА ПОЧАТКУ ХХІ ст.

У статті досліджено кримінально-правову політику у сфері звільнення від покарання на українських землях у першій половині ХІХ ст. – на початку ХХІ ст.

Ключові слова: звільнення від покарання, звільнення від відбування покарання, кримінально-правова політика у сфері звільнення від покарання.

Проблема звільнення від покарання цікавила багатьох юристів. В українській кримінально-правовій доктрині цій проблематиці

присвятили дисертаційні та монографічні дослідження такі, зокрема, українські юристи, як: О. В. Дашенко, В. П. Герасименко,

Д. В. Казначеева, О. О. Книженко, А. О. Клевцов, С. О. Письменський, В. В. Скибицький, І. С. Яковець. Однак доводиться констатувати, що дослідження цих та інших вітчизняних криміналістів майже не торкаються вивчення історії кримінально-правової політики у сфері звільнення від покарання. В окремих наукових працях увагу авторів сконцентровано на висвітленні історії розвитку лише окремих норм про звільнення від покарання в зазначений нами історичний період.

Отже, метою цієї статті є висвітлення кримінально-правової політики у сфері звільнення від покарання на українських землях у період першої половини XIX ст. – початку XXI ст. Зазначимо, що ця наукова праця є продовженням нашого історико-правового дослідження у цій сфері, оскільки у попередній статті нами було висвітлено аналізоване питання щодо історичного періоду першої половини X ст. – першої половини XIX ст. [1, с. 15–19].

Під час перебування українських земель у складі СРСР кримінально-правова політика у сфері звільнення від покарання визначалася радянськими нормативними актами. Від часу свого існування радянська влада, не визнаючи імперського законодавства, почала формувати своє кримінальне законодавство. Утім, як стверджують окремі українські криміналісти, російське імперське законодавство було чинним на українських землях навіть у період Директорії [2, с. 119–120].

Одними з перших документів, у яких закріплено положення про звільнення від покарання, були Декрет Ради народних комісарів «Про суд» від 24 листопада 1917 р. (Декрет № 1) [3, с. 15–16] (в Україні положення цього декрету були закріплені постановою Народного Секретаріату УСРР від 4 січня 1918 р. «Про введення народного суду») та Декрет ВЦВК «Про суд» від 7 березня 1918 р. (Декрет № 2) [3, с. 22–23]. Згідно з положеннями цих документів судова влада була наділена правом помилування, дострокового звільнення від покарання, умовного засудження та відновлення в правах.

25 листопада 1918 р. постановою Народного комісаріату юстиції «Про дострокове звільнення» були встановлені правила умовно-дострокового звільнення осіб, що відбувають покарання у вигляді позбавлення волі [3, с. 39–40]. На території України право народного суду щодо дострокового звільнення засуджених передбачалося також у постанові «Про введення народного суду» від 17 січня 1919 р. [4, с. 32].

Подальший розвиток законодавства у цій сфері пов'язаний з прийняттям у 1919 р. Радою Народних Комісарів УРСР декретів: «Про помилування та пом'якшення покарання» [5], «Про умовне засудження» [6], «Про дострокове звільнення» [7]. В останньому документі, зокрема, передбачалося, що умовою дострокового звільнення засуджених від покарання у вигляді позбавлення волі є фактичне відбуття ними половини строку покарання, а засуджених до безстрокового позбавлення волі – фактичне відбуття ними 12 років. Цей декрет, на жаль, не називав підстав для застосування дострокового звільнення. Однак, як стверджує П. П. Михайленко, норми про дострокове звільнення застосовувалися до засуджених, які виправилися, проявили себе в роботі, були дисциплінованими [8, с. 287]. Рішення про умовно-дострокове звільнення від покарання могло бути скасовано, якщо особа вчинить новий злочин.

Важливе значення для формування кримінально-правової політики тих часів мали «Керівні засади з кримінального права РРФСР» від 12 грудня 1919 р. Розділ VII цього документа «Про умовне засудження» передбачав можливість невиконання обвинувального вироку суду щодо осіб, засуджених до покарання у вигляді утримання під вартою. Підставами та умовами застосування умовного засудження були: вчинення злочину вперше; винятково важкі обставини життя винуватого; відсутність небезпеки засудженого для суспільства [3, с. 57–60]. На території України положення Керівних засад набули чинності відповідно до рішення НКЮ України від 4 серпня 1920 р. [9, с. 117].

Заслуговує також на увагу Декрет Ради народних комісарів СРСР від 21 березня 1921 р. «Про позбавлення волі та про порядок умовно-дострокового звільнення від покарання». Згідно з положеннями цього документа умовно-дострокове звільнення від покарання полягало або в повному звільненні від покарання, або в збереженні примусових робіт без позбавлення волі на той строк покарання, що залишився відбувати засудженому. Умовно-дострокове звільнення від покарання застосовувалося до засуджених до позбавлення волі або примусових робіт без позбавлення волі на строк до 5 років. Умовою застосування умовно-дострокового звільнення від покарання (за клопотанням засудженого, його близьких, організацій, установ та посадових осіб) було відбування засудженим половини строку покарання. Водночас губернські розподільні комісії мали право звернутися з таким

клопотанням і до відбування засудженим половини строку покарання [1, с. 90–91].

12 листопада 1921 р. Радою народних комісарів УСРР з урахуванням положень зазначеного вище документа був прийнятий схожий за змістом Декрет «Про позбавлення волі, умовно-дострокове звільнення та умовне засудження». Однак порівняно з Декретом від 21 березня 1921 р. у ньому було передбачено можливість не лише умовно-дострокового звільнення від покарання, а й заміни покарання більш м'яким. Також було розширено перелік суб'єктів, що мали право звертатися з клопотанням про умовно-дострокове звільнення. Такими суб'єктами також визнавалися радянські установи, партійні, профспілкові та інші організації [10]. Мав цей документ і певні недоліки. Так, у цьому декреті не було передбачено підстав для застосування умовно-дострокового звільнення, якими правозастосовна практика визнавала зразкову поведінку та сумлінну працю, що свідчило про виправлення засудженого. Не вирішував цей документ і питання про умовно-дострокове звільнення неповнолітніх злочинців. Крім того, відповідно до положень цього декрету скасування дострокового звільнення передбачалося лише у випадках вчинення протягом невідбутої частини покарання нового однорідного чи тотожного злочину [11, с. 25–28].

Зазначене законодавство фактично стало основою формування кримінально-правової політики у сфері звільнення від покарання у Кримінальному кодексі УСРР 1922 р. Кодекс 1922 р. передбачав такі види звільнення від покарання: звільнення від покарання неповнолітніх (віком від 14 до 16 років) із застосуванням заходів медико-педагогічного впливу (ст. 18); звільнення від покарання у зв'язку із збігом строків давності (ст. 21); умовне засудження (ст. 36); умовно-дострокове звільнення від покарання (ст. 53); звільнення від покарання у вигляді позбавлення волі із переведенням засудженого на примусові роботи без утримування під вартою (ст. 53) [12].

Певні види звільнення від покарання передбачалися й окремими Декретами ЦВК СРСР. Так, Декретом ЦВК від 22 лютого 1924 р. «Про умовно-дострокове звільнення жінок, що позбавлені волі, до дня святкування дня робітниці» було передбачено умовно-дострокове звільнення з-під варті жінок-робітниць, які, відбувши до дня жіночого свята половину або більше строку покарання, вже не становили суспільної небезпеки [3, с. 199].

Наступний етап розвитку кримінально-правової політики у сфері звільнення від покарання пов'язаний з прийняттям Основних засад кримінального законодавства СРСР та радянських

республік 1924 р. У цьому документі замість терміна «покарання» використовувався термін «міра соціального захисту». Серед видів звільнення від міри соціального захисту Основні засади передбачали: звільнення від міри соціального захисту у зв'язку із давністю обвинувального вироку (ст. 10); звільнення від міри соціального захисту за клопотанням суду (ст. 35); умовне засудження (ст. 36); умовно-дострокове звільнення від подальшого відбування визначеної судом міри соціального захисту (ст. 38); заміну невідбутої частини міри соціального захисту на більш м'яку (ст. 38) [1, с. 202–207].

Кримінальний кодекс УСРР 1927 р. повністю сприйняв положення Основних засад кримінального законодавства СРСР та радянських республік 1924 р. в аналізованій сфері. Серед видів звільнення від міри соціального захисту Кодексом були також передбачені такі види звільнення від міри соціального захисту: у зв'язку із давністю обвинувального вироку (ч. 3 ст. 14); за клопотанням суду (ст. 47); умовне засудження (ст. 48); умовно-дострокове звільнення від подальшого відбування визначеної судом міри соціального захисту (ст. 51); заміна невідбутої частини міри соціального захисту на більш м'яку (ст. 51) [13].

У 1929 р. у зв'язку з реорганізацією місць позбавлення волі у виправно-трудові табори застосування умовно-дострокового звільнення було частково обмежено. Воно застосовувалося до осіб, що користувалися до засудження виборчими правами та проявили своє виправлення, з поселенням у районі табору на невідбуту частину покарання або без поселення (ст. 42) [14].

25 серпня 1938 р. Й. В. Сталін на засіданні Президії Верховної Ради СРСР у своїй доповіді «Про дострокове звільнення ув'язнених» поставив під сумнів доцільність дострокового звільнення засуджених [15]. Як наслідок – починаючи з 1939 р. застосування цього виду звільнення від покарання взагалі було припинено [16].

Повернувся законодавець до цього виду звільнення від покарання лише у 60-х роках ХХ ст. Спочатку Указом Президії Верховної Ради СРСР «Про порядок дострокового звільнення від покарання засуджених за злочини, вчинені у віці до 18 років» від 24 квітня 1954 р. вперше передбачено можливість дострокового (при цьому безумовного) звільнення від покарання неповнолітніх злочинців [17]. У свою чергу, Указом Президії Верховної Ради СРСР «Про введення умовно-дострокового звільнення з місць ув'язнення» від 14 липня 1954 р. у судовій практиці поновлено застосування

аналізованого виду звільнення від покарання. Як і перед тим, підставою та умовою умовно-дострокового звільнення від покарання та заміни покарання більш м'яким визнавалося відбуття засудженим не менш ніж 2/3 призначеного судом покарання та доведення ним свого виправлення чесним ставленням до праці та зразковою поведінкою [18].

З прийняттям «Основ кримінального законодавства Союзу РСР та союзних республік» 1958 р. почався новий етап розвитку кримінально-правової політики. Цей документ передбачав такі види звільнення від покарання: умовне засудження (ст. 38); відстрочку виконання вироку військовослужбовцю або військовозобов'язаному у воєнний час (ст. 39); звільнення від покарання у зв'язку із давністю виконання обвинувального вироку (ст. 42); звільнення від покарання у зв'язку із втратою особою суспільної безпеки (ст. 43); умовно-дострокове звільнення від покарання (ст. 44); заміна невідбутої частини покарання більш м'яким (ст. 44); умовно-дострокове звільнення від покарання осіб, що вчинили злочини у віці до 18 років (п. 1 ч. 1 ст. 45); дострокове звільнення від покарання осіб, що вчинили злочини у віці до 18 років (п. 2 ч. 1 ст. 45); заміна призначеного покарання більш м'яким особам, що вчинили злочини у віці до 18 років (п. 3 ч. 1 ст. 45); амністія та помилування (ст. 46) [19].

Кримінальний кодекс УРСР 1960 р. передбачав ті самі види звільнення від покарання, що й Основи кримінального законодавства Союзу РСР та союзних республік 1958 р. У ньому було передбачено можливість: умовного засудження (ст. 45); відстрочки виконання вироку військовослужбовцю або військовозобов'язаному у воєнний час (ст. 46); давність виконання обвинувального вироку (ст. 49); звільнення від покарання у зв'язку із втратою особою суспільної безпеки (ст. 50); умовно-дострокового звільнення від покарання (ст. 52); заміни невідбутої частини покарання більш м'яким (ст. 52); умовно-дострокового звільнення від покарання осіб, що вчинили злочини у віці до 18 років (ст. 53); заміни призначеного покарання більш м'яким особам, що вчинили злочини у віці до 18 років (ст. 53); амністії та помилування (ст. 54) [20].

Ще один вид звільнення від покарання – звільнення від відбування покарання засудженого, який захворів на тяжку хворобу, було передбачено статтею 408 Кримінально-процесуального кодексу УРСР 1961 р. [21].

Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 12 грудня 1969 р. (№ 2368-VII) Кримі-

нальний кодекс УРСР 1960 р. доповнено статтею 52¹, яка визначила перелік осіб, до яких умовно-дострокове звільнення від покарання і заміна невідбутої частини покарання більш м'яким не застосовувалися [22].

Чергове масштабне реформування кримінального законодавства у сфері звільнення від покарання відбулося у 1977 р. Указом Президії Верховної Ради УРСР від 23 березня 1977 р. (№ 1848-IX). Кодекс 1960 р. було доповнено такими новими видами звільнення від покарання: умовним засудженням до позбавлення волі з обов'язковим залученням до праці (ст. 25¹); відстрочкою виконання вироку неповнолітньому (ст. 46¹); умовним звільненням з місць позбавлення волі з обов'язковим залученням засудженого до праці (ст. 52²) [23]. Водночас того року було внесено зміни до Кримінально-процесуального кодексу України, внаслідок яких у ньому з'явилася ст. 408¹, що передбачала можливість звільнення від відбування покарання осіб, умовно засуджених до позбавлення волі або умовно звільнених з місць позбавлення волі у зв'язку з їх інвалідністю [24].

З прийняттям Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 12 січня 1983 р. (№ 4571-X) застосування відстрочки виконання вироку (ст. 46¹) стало можливим і щодо повнолітніх злочинців. Також цим Указом введено норму про можливість застосування відстрочки виконання вироку вагітним жінкам і жінкам, які мають дітей віком до 3 років (ч. 3 ст. 46¹) [25].

Основи кримінального законодавства Союзу РСР та республік 1991 р. передбачали декілька нових видів звільнення від покарання: звільнення від покарання у зв'язку з хворобою (ст. 52) та звільнення від покарання неповнолітнього із застосуванням примусових заходів виховного характеру (ст. 69) [26]. Однак ці види звільнення від покарання закріплено у вітчизняному кримінальному законодавстві лише через 10 років.

Натомість Кримінальний кодекс УРСР 1960 р. на початку 90-х років доповнено іншими видами звільнення від покарання. Так, Законом України від 7 липня 1992 р. (№ 2547-XII) Кодекс 1960 р. було доповнено ч. 2 ст. 54, що встановила обов'язковість звільнення від призначеного покарання особи, засудженої за діяння, караність якого законом усунена [27]. У свою чергу, Закон України від 27 липня 1994 р. (№ 137/94-ВР) доповнив зазначений Кодекс статтею 46², яка передбачала відстрочку відбування покарання вагітним жінкам і жінкам, які мають дітей віком до 3 років [28].

Таким чином, Кримінальний кодекс України 1960 р. станом на квітень 2001 р. передбачав такі види звільнення від покарання: умовне засудження до позбавлення волі з обов'язковим залученням до праці (ст. 25¹); умовне засудження (ст. 45); відстрочка виконання вироку військово-службовцю або військовозобов'язаному у воєнний час (ст. 46); відстрочка виконання вироку (ст. 46¹); відстрочка виконання вироку вагітним жінкам і жінкам, які мають дітей віком до 3 років (ч. 3 ст. 46¹); відстрочка відбування покарання вагітним жінкам і жінкам, які мають дітей віком до 3 років (ст. 46²); давність виконання обвинувального вироку (ст. 49); звільнення від покарання у зв'язку із втратою особою суспільної безпеки (ст. 50); умовно-дострокове звільнення від покарання (ст. 52); заміна невідбутої частини покарання більш м'яким (ст. 52); умовне звільнення з місць позбавлення волі з обов'язковим залученням засудженого до праці (ст. 52²); умовно-дострокове звільнення від покарання осіб, що вчинили злочини у віці до 18 років (ст. 53); заміна призначеного покарання більш м'яким особам, що вчинили злочини у віці до 18 років (ст. 53); амністія (ч. 1 ст. 54); помилування (ч. 1 ст. 54); звільнення від призначеного покарання особи, засудженої за діяння, караність якого законом усунена (ч. 2 ст. 54).

Ще два види звільнення від покарання були передбачені Кримінально-процесуальним кодексом України: 1960 р. звільнення від відбування покарання засудженого, який захворів на тяжку хворобу (ст. 408), та звільнення від відбування покарання осіб, умовно засуджених до позбавлення волі або умовно звільнених з місць позбавлення волі у зв'язку з їх інвалідністю (ст. 408¹).

Черговий розвиток кримінально-правової політики у сфері звільнення від покарання відбувся у зв'язку з прийняттям Кримінального кодексу України 2001 р. [29]. Сьогодні в ньому передбачено такі види звільнення від покарання:

Звільнення від покарання: звільнення від покарання у зв'язку із втратою особою суспільної небезпечності (ч. 4 ст. 74); звільнення від

покарання у зв'язку із закінченням строків давності кримінальної відповідальності (ч. 5 ст. 74); звільнення від покарання у зв'язку із захворюванням на тяжку неспсихічну хворобу (ч. 2 ст. 84); звільнення від покарання неповнолітнього із застосуванням примусових заходів виховного характеру (ст. 105); звільнення від покарання на підставі акта про амністію (ст. 86); звільнення від покарання у зв'язку з усуненням законом караності діяння, за яке було засуджено особу (ч. 2 ст. 74); звільнення від покарання у зв'язку із захворюванням особи на психічну хворобу, що позбавляє її можливості усвідомлювати свої дії (бездіяльність) або керувати ними (ч. 1 ст. 84); звільнення від покарання у зв'язку із захворюванням військовослужбовця, що робить його непридатним до військової служби (ч. 3 ст. 84).

Звільнення від відбування покарання: звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75, 104); звільнення від відбування покарання вагітних жінок та жінок, які мають дітей віком до 7 років (ст. 79); звільнення від відбування покарання у зв'язку із закінченням строків давності обвинувального вироку (ст. 80, 106); умовно-дострокове звільнення від відбування покарання (ст. 81, 107); звільнення від покарання у зв'язку з іншою тяжкою хворобою (ч. 2 ст. 84); звільнення від відбування покарання на підставі закону про амністію (ст. 86); звільнення від відбування покарання на підставі акта про помилування (ст. 87); звільнення від відбування покарання вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до 3 років, котрі стали вагітними або народили дітей під час відбування покарання (ст. 83).

Заміна невідбутої частини покарання більш м'яким: у зв'язку з позитивною поведінкою засудженого під час відбування ним покарання (ст. 82); видання акта про амністію (ст. 86) на підставі акта про помилування.

Пом'якшення покарання: застосування акта про амністію (ст. 86); застосування помилування; у зв'язку з депеналізацією діяння (ч. 3 ст. 74).

Список літератури

1. Горюх О. П. Кримінально-правова політика у сфері звільнення від покарання на українських землях у першій половині Х ст. – першій половині ХІХ ст. / О. П. Горюх // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2013. – № 1. – С. 15–19.
2. Фріс П. Л. Кримінально-правова політика України : дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / П. Л. Фріс / Прикарпатський юридичний інститут МВС України. – К., 2005. – 440 с.
3. Сборник документов по истории уголовного законодательства СССР и РСФСР: 1917–1952 гг. / под ред. И. Т. Голякова. – М. : Государственное изд-во юридической лит-ры, 1953. – 463 с.
4. Хронологічне зібрання законів, указів Президії Верховної Ради, постанов і розпоряджень уряду Української РСР. – К. : Держ. вид-во політичн. літ-ри УРСР, 1963. – Т. 1. 1917–1941 рр. – 772 с.
5. Декрет РНК УРСР «Про помилування та пом'якшення покарання» // З.У. УРСР. – 1919 р. – № 9. – Ст. 118.

6. Декрет РНК УРСР «Про умовне засудження» // З.У. УРСР. – 1919 р. – № 30. – Ст. 335.
7. Декрет РНК УРСР «Про дострокове звільнення» // З.У. УРСР. – 1919 р. – № 30. – Ст. 336.
8. Михайленко П. П. Нариси з історії кримінального законодавства Української РСР: Ч. I / П. П. Михайленко. – К. : Вид-во Академії наук УРСР, 1959. – 440 с.
9. Фріс П. Л. Кримінально-правова політика Української держави: теоретичні, історичні та правові проблеми : [монографія] / П. Л. Фріс. – К. : Атіка, 2005. – 332 с.
10. Декрет РНК УРСР «Про позбавлення волі, умовно-дострокове звільнення та умовне засудження» // З.У.УРСР – 1921 р. – № 23. – Ст. 680.
11. Носенко А. М. Из истории развития на Украине института условно-досрочного освобождения от наказания / А. М. Носенко // Труды ВНИИ МВД СССР. – 1972. – № 22. – С. 24–34.
12. Уголовный кодекс УССР. Издание Наркомюста УССР. – Харьков : Типография Вукопільки, 1922. – 100 с.
13. Уголовный кодекс УССР. – Харьков : Юрид. изд-во НКЮ УССР, 1927. – 322 с.
14. Положение об исправительно-трудовых лагерях: постановление СНК СССР от 7 апреля 1930 г. // СЗ СССР. – 1930. – № 22. – Ст. 248.
15. Выступление И. В. Сталина на заседании Президиума Верховного Совета СССР «О досрочном освобождении заключенных» от 25 августа 1938 г. // ГУЛАГ: Главное управление лагерей. 1918–1960 (Россия. XX век: Документы) / под общ. ред. академика А. Н. Яковлева: Межд. фонд «Демократия», 2000. – 888 с.
16. Приказ НКВД СССР «Об отмене практики зачета рабочих дней и условно-досрочного освобождения» от 15 июня 1939 г. // СЗ СССР. – 1939. – № 86. – Ст. 34–35.
17. Сборник нормативных актов по советскому исправительно-трудовому праву (1917–1959 гг.). История законодательства / сост. П. М. Лосев, Г. И. Рагулин. – М. : Госюриздат, 1959. – 360 с.
18. Собрание законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938–1958). – М. : Госуд. изд-во юридической лит-ры, 1959. – 643 с.
19. Основы уголовного законодательства Союза ССР и союзных республик. – М. : Госуд. изд-во юрид. лит-ры, 1960. – 23 с.
20. Кримінальний кодекс Української РСР // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1961. – № 2. – Ст. 14.
21. Кримінально-процесуальний кодекс Української РСР // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1961. – № 2. – Ст. 15.
22. Указ Президії Верховної Ради Української РСР «Про внесення доповнень і змін до Кримінального кодексу Української РСР» від 12 грудня 1969 р. (№ 2368-VII) // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1969. – № 50. – Ст. 388.
23. Указ Президії Верховної Ради УРСР «Про внесення доповнень і змін до Кримінального кодексу Української РСР» від 23 березня 1977 р. (№ 1848-IX) // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1977. – № 14. – Ст. 128.
24. Указ Президії Верховної Ради УРСР «Про внесення доповнень і змін до Кримінально-процесуального кодексу Української РСР» від 23 березня 1977 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1977. – № 14. – Ст. 131.
25. Указ Президії Верховної Ради УРСР «Про внесення доповнень і змін до Кримінального кодексу Української РСР» від 12 січня 1983 р. (№ 4571-X) // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1983. – № 4. – Ст. 50.
26. Основы уголовного законодательства Союза ССР и республик (Приняты Верховным Советом СССР 2 июля 1991 г. № 2281-1) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.twirpx.com/file/771750>. – Назва з екрана.
27. Закон України «Про внесення доповнень і змін до Кримінального кодексу України, Кримінально-процесуального кодексу Української РСР і Кодексу Української РСР про адміністративні правопорушення» від 7 липня 1992 р. (№ 2547-XII) // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 39. – Ст. 570.
28. Закон України «Про внесення змін і доповнень до законодавчих актів України щодо врегулювання деяких питань, пов'язаних з умовами відбування покарання засудженими» від 27 липня 1994 р. (№ 137/94-ВР) // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 37. – Ст. 342.
29. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.

A. Gorokh

CRIMINAL-LEGAL POLICY IN THE SPHERE OF RELEASE FROM PUNISHMENT ON THE UKRAINIAN LANDS IN THE FIRST HALF OF XIX CENTURY – THE BEGINNING OF XXI CENTURY

The article investigates criminal-legal policy in the sphere of release from punishment on the Ukrainian lands within the period of the first half of XIX century till the beginning of XXI century.

Keywords: release from punishment, release from punishment serving, criminal-legal policy in the sphere of release from punishment.

Матеріал надійшов 08.04.2013